

MA

EN HET
GESPONNEN
POEZENWEB

Illustraties: Sophie Pluim

kluitman

Nur 283/W062001

Bisac JUV037000 / JUV002050

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Marieke Poelmann

© MMXX Illustraties: Sophie Pluim

Omslagontwerp: Sophie Pluim

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

mariekepoelmann.nl

pluimillustration.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Sommige wensen zijn te groot voor grote mensen. Ze zwellen op in je hart en vliegen pijlsnel de lucht in, boven de hoofden van volwassenen vit. Jij ziet ze de hele dag.

Je houdt je wensen vast als ballonnen aan een touwtje. Het zijn de dingen die je het allerliefst zou willen: een verre vakantie, een eigen smartphone, een hond of een poes. Een spinnende poes met een zachte vacht om eindeloos te aaien, dat is waar Ava van droomt...

1

*M*aar waarom mag het dan niet?' vraagt Ava, terwijl ze op de laptop een filmpje kijkt van een kat die in een gigantische kartonnen doos klimt.

Haar moeder zucht. 'Dat weet je best. Voor de zoveelste keer: omdat ik allergisch ben voor poezen. Eet nou snel je ontbijt op, anders kom je weer te laat.' Ava's moeder stopt snel een stapel papieren in haar aktetas. Ze slaat haar koffie achterover en kust Ava op haar wang.

Ava trekt haar neus op voor de geur: het ruikt bitter en zuur tegelijk. Vlug veegt ze met haar hand langs haar gezicht, zonder haar ogen van haar scherm af te wenden.

De poes in het filmpje heet Maru, hij is wereldberoemd omdat hij in dozen klimt van verschillende soorten en maten. Zijn video's op internet zijn miljoenen keren bekeken. Ava kijkt hoe Maru probeert om met zijn pootjes boven de rand van de grote doos uit te komen. Het lukt niet, het karton klapt bijna om. Ava gniffelt.

'Dag, jongens!' Ava's moeder zwaait naar haar kinderen aan de ontbijttafel. Ze rent op haar hoge hakken de keuken uit en kijkt met een schuin oog op haar telefoon.

‘Doei, mam,’ zegt Ava nog, maar de deur slaat al achter haar moeder dicht.

‘Jij moet mij brengen vandaag,’ zegt Leo met een mond vol hagelslag.

Ava zet de video van Maru op pauze en draait zich om naar haar broertje. ‘Ik dacht dat papa dat zou doen,’ zegt ze verbaasd. ‘Is hij er niet?’

Leo wiebelt op zijn stoel en haalt zijn schouders op. Hij probeert een liedje te fluiten, stukjes brood en gesmolten chocolade schieten uit zijn mond.

‘Leo! Gadver!’ Ava trekt een vies gezicht naar haar broertje. Ze baalt, het kattenfilmpje afkijken gaat niet meer lukken als ze Leo naar zijn klaslokaal moet brengen. Groep drie zit in een ander gebouw dan groep zeven. Zuchtend klapt Ava haar laptop dicht en ze ruimt de borden af.

‘Zou mama ooit ja gaan zeggen?’ vraagt Leo als ze eenmaal samen op de fiets zitten. Ava moet hard tegen de wind in trappen om de brug op te komen. Met Leo achterop is het twee keer zo zwaar. Het is al vijf voor half negen, ze zijn laat voor school. Precies zoals hun moeder had voorspeld.

‘Natuurlijk,’ hijgt Ava. ‘Ik moet gewoon volhouden.’

‘Maar je weet toch dat ze allergisch is?’ zegt Leo zeurderig.

‘Jahaaa,’ zegt Ava geïrriteerd.

‘Wat?’ roept Leo in de wind.

‘Niks, laat het nou maar aan mij over!’ roept Ava terug. De fiets slingert. Ava is nu echt buiten adem. Ze moet al haar kracht gebruiken om het stuur recht te houden. Zodra ze over de bult van de brug heen zijn, gaat het beter. Snellere fietsers halen hen nog steeds in, maar de school is bijna in zicht. Ava pakt haar telefoon uit haar zak om te kijken hoe laat het is.

‘Pas op! Een kat!’ roept Leo plotseling.

‘Waar?’ Ava kijkt verschrikt op van haar scherm.

‘Daar!’ zegt Leo opgewonden. En dan ziet Ava hem ook, een grote, rode kat met een lange staart. Hij zit midden op het fietspad. De kat miauwt hard als Ava en Leo dichterbij komen.

Ava remt en stuurt naar de stoep. Ze helpt Leo van de bagagedrager af en zet haar fiets aan de kant. ‘Op de stoep blijven,’ zegt ze tegen Leo.

Die knikt en blijft braaf naast de fiets staan.

Ava zakt door haar knieën en maakt zachte lokgeluidjes naar de kat.

Heel voorzichtig strompelt het dier haar kant op. Veilig terug naar de stoep en weg van de fietsers. Ava steekt haar hand uit en wacht tot de poes eraan snuffelt. Pas dan weet ze zeker dat ze hem kan aaien, het is een soort kennismaking. Net zoals mensen elkaar een hand geven. ‘Hé, hai,’ zegt Ava op een zachte toon.

De kat geeft kopjes tegen haar knie en begint luid te spinnen.

‘Ava...’ zegt Leo.

Ava reageert niet, ze blijft de kat aaien en kijkt nog eens goed naar het dier. Hij cirkelt langzaam rondjes om haar heen. Er is iets met de poes. Bij elk stapje, hinkt hij met zijn achterpoot.

‘Ava, we komen te laat...’ probeert Leo nog een keer.

‘Wat is er dan met jou?’ mompelt Ava tegen de kat. Die kan natuurlijk geen antwoord geven. De rode kater kijkt haar met grote ogen aan en begint nog harder te spinnen. Maar als Ava even niet kijkt, is de kat ineens vrij vlug achter haar langs gelopen. Alsof er niets aan de hand is. Of aan de poot, eigenlijk. Is hij nou gewond of niet? Ava twijfelt. Ze weet niet goed wat ze moet doen.

De kater gaat naast haar zitten. Als hij ziet dat Ava naar hem kijkt, staat hij op en draait opnieuw een rondje om haar heen. Dit keer weer hinkend. Hij laat zijn rechterachterpoot een stukje boven de stoep zweven.

‘Het lijkt erop dat hij gewond is,’ zegt Ava peinzend tegen Leo. ‘School kan wel wachten, we gaan hem helpen.’

Leo gaat naast zijn zus op de grond zitten. ‘Waarom spint-ie dan, als-ie gewond is?’

‘Katten spinnen niet alleen maar van plezier,’ legt Ava uit. ‘Soms spinnen ze ook als ze bang zijn. Dat heb ik een keer gelezen.’

De kater sluit zachtjes zijn ogen. Hij lijkt zo eigenlijk helemaal niet bang, maar dat heeft Ava niet door.

‘Hij heeft geen bandje om,’ merkt Leo op. ‘Hoe moeten we hem helpen als we niet weten van wie hij is?’

‘Misschien is hij wel gechipt...’ zegt Ava. ‘We moeten de dierenambulance maar bellen.’

De kat kijkt tevreden snorrend toe, terwijl Ava haar telefoon pakt. Als ze haar toegangscode intoetst, snuffelt hij aandachtig aan haar scherm.

2

Bijna een half uur later komt er een grote gele wagen het fietspad op gereden.

‘Ze hebben niet eens hun zwaailichten aan, en ook geen sirene,’ zegt Leo een beetje beteuterd als de dierenambulance voor hen stopt.

‘Wees daar maar blij om,’ zegt Ava. ‘Anders zouden ze de kat hebben weggejaagd.’

De rode kater is al die tijd vlak bij Ava en Leo gebleven. Ava kriebelt hem zachtjes onder zijn kin. De kater sluit zijn ogen en strekt zijn kop zo ver mogelijk naar voren richting Ava’s hand. Zijn vacht is dik en zacht, en voelt kriebelig warm tussen Ava’s vingers. De kat zit comfortabel in elkaar gedoken met zijn pootjes onder zijn lijfje geschoven. Zo zitten poezen wel vaker; ze lijken dan een beetje op een ongesneden brood of een broedkip. Er zijn veel plaatjes van katten in dezelfde houding op internet, met grappige teksten erbij. Meestal moet Ava erom lachen als ze het ziet, maar nu niet. Ze is bezorgd, ze wil voor de kat zorgen. Samen met Leo heeft ze hem goed in de gaten gehouden en geruststellende dingen toegefluisterd.

Als de ambulance dichterbij komt, kijkt de kater weer met angstige ogen om zich heen.

‘Rustig maar,’ sust Ava. ‘Alles komt goed.’

‘Zo, wie hebben we hier?’ vraagt een vriendelijke man in een felgeel jack. Het is de bestuurder van de dierenambulance. Achter hem komt een mevrouw aangelopen met een hoge blonde paardenstaart en met zo’n zelfde jack aan.

‘Ik ben Leo!’ zegt Leo net iets te hard.

De rode kater duikt een stukje in elkaar en vouwt zijn oortjes plat. Gelukkig blijft hij wel zitten.

‘Sssh, rustig!’ zegt Ava snel tegen haar broertje.

De ambulancebroeder moet lachen. ‘Dag, Leo,’ zegt hij, terwijl hij zijn hand opsteekt. ‘Ik ben Hans en dit is Eef.’ De mevrouw met de paardenstaart glimlacht. ‘Maar ik bedoelde eigenlijk de poes die jullie daar hebben.’

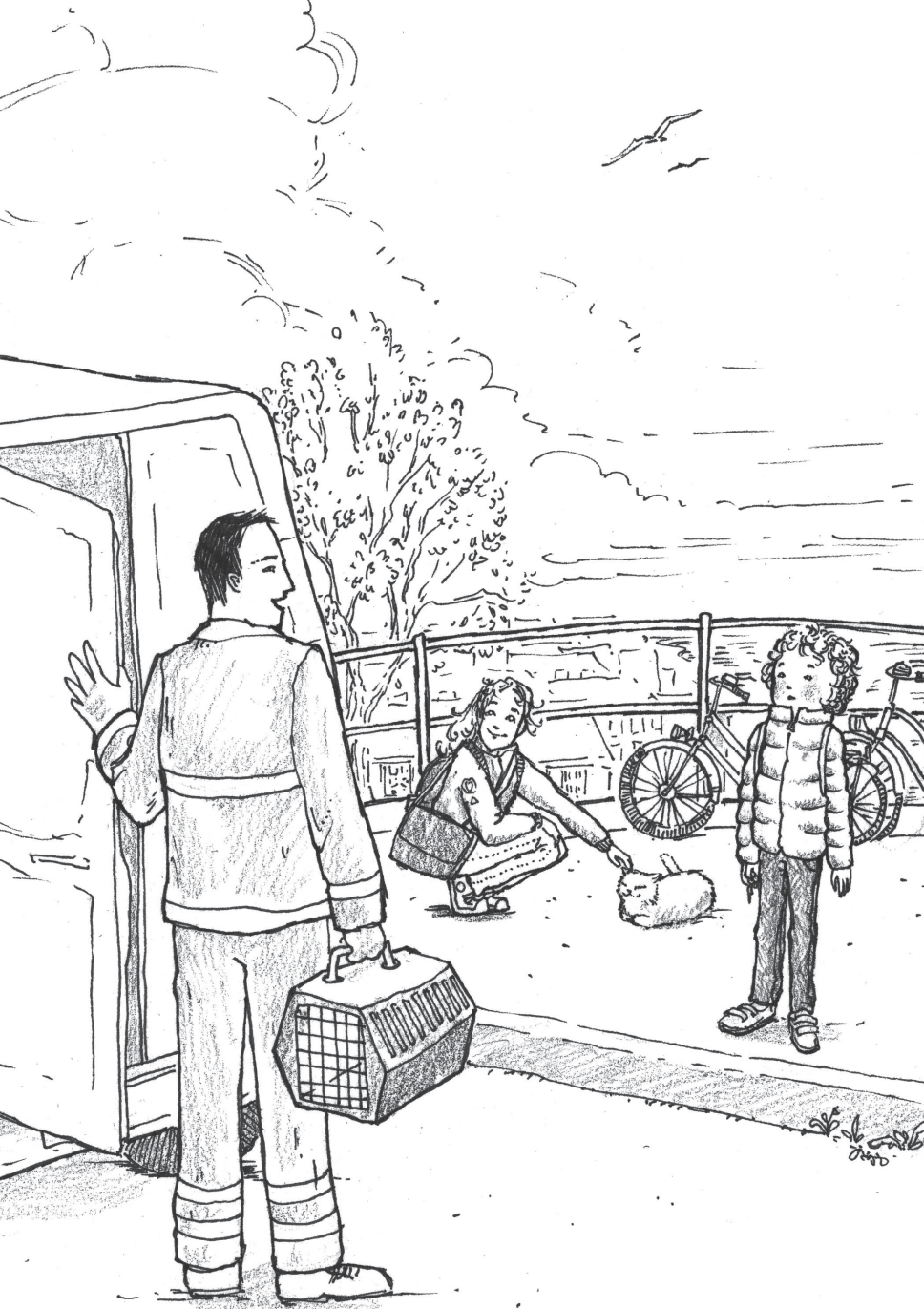
‘We weten niet hoe hij heet,’ zegt Leo. ‘Hij heeft geen bandje om en hij is gewond. We wilden hem graag helpen.’

‘Goed zo,’ zegt Eef. ‘Dat hebben jullie goed gedaan.’

Leo kijkt trots, hij mocht de dierenambulance bellen met Ava’s telefoon.

‘We gaan eens even naar de kat kijken,’ zegt Eef. Ze trekt twee grote, gele handschoenen aan.

‘Dat lijken wel ovenwanten,’ zegt Leo.

Ava rolt met haar ogen. 'Dat is zodat ze niet gekrabb kan worden,' zegt ze vlug. Liever let ze goed op wat de mensen van de dierenambulance doen. Hans heeft in de tussentijd een kooitje uit de wagen gepakt en staat naast Eef klaar. Ava kijkt naar de rode kater naast zich. Het verbaast haar dat hij zo kalm blijft bij het zien van de kooi.

'Blijven jullie maar rustig zitten,' zegt Eef tegen Leo en Ava. 'We willen de kat niet laten schrikken.'

Ava en Leo knikken aandachtig zonder verder nog te bewegen. Eef maakt lieve lokgeluidjes tegen de poes en pakt hem op met haar dikke handschoenen. Hans houdt het deurtje van de kooi open, zodat Eef de kat erin kan tillen.

'Miauw!' klinkt het luid als de kat in de kooi zit.

'Pas op, volgens mij heeft hij pijn aan zijn rechterachterpoot!' zegt Ava. Te laat, ze baalt ervan dat ze dat niet eerder heeft gezegd. Leo had het al wel aan de telefoon verteld.

'Stil maar, jongen, stil maar,' zegt Eef kalm tegen de kat en ze aait hem over zijn kop voordat ze het deurtje van de kooi sluit. 'We gaan jou eens even onderzoeken.'

Ava en Leo lopen mee naar de dierenambulance. Die ziet er anders uit dan een gewone ambulance. Achterin staan nog meer kooien. Aan de wanden hangen netten en lasso's

om wilde dieren in nood mee te vangen. Er is ook een brandcard, maar dan een heel kleine.

‘Eerst gaan we eens kijken van wie deze knappe jongen is,’ zegt Eef. Ze haalt een ovaal apparaatje uit de wagen.

Ava kijkt ondertussen naar de kat in de kooi. Hij staart haar indringend aan. Dan werpt Ava een blik op Leo, maar die lijkt vooral onder de indruk van alle spullen achter in de ambulance.

Als Hans de kooi een stukje opendoet zodat Eef er goed bij kan, spert de kater zijn ogen weer wijd open. Eef houdt het apparaat bij de nek van de kat en beweegt het wat heen en weer.

‘Mrrrrrrrauw.’ De kater miauwt dramatisch; een diepe keelklank met een hoog uithaaltje.

Eef schudt haar hoofd. ‘Geen chip, helaas. Anders hadden we een piepje gehoord en konden we zien wie de eigenaar is.’

Leo kijkt Ava hoopvol aan. Ze weet precies wat hij denkt, zij denkt namelijk hetzelfde.

Eef voelt voorzichtig aan de achterpoot van de kater.

‘Kccch!’ De kat sist kort en laat zijn tanden zien. Dan duikt hij weer diep weg achter in het kooitje.

‘Het lijkt erop dat hij zijn poot heeft gebroken,’ zegt Eef.

‘Krijgt hij dan gips?’ vraagt Leo.

‘Misschien wel,’ antwoordt Hans. ‘Maar eerst moet de dierenarts kijken hoe ernstig het is.’

Ava kijkt zo onopvallend mogelijk langs Hans en Eef heen naar de kat. Hij kijkt haar indringend aan en geeft

haar een knipoog. Heel kort en vluchtig, zonder dat iemand anders het ziet. Katten knipogen wel vaker, maar meestal met beide ogen. Met deze knipoog is iets vreemds aan de hand. Het lijkt wel een mensenknipoog, denkt Ava. Zo aandachtig en precies, zelfs een beetje mysterieus. Ava voelt een draai van opwindning in haar buik. Het is alsof de kat haar een teken geeft, iets wat alleen voor haar is bedoeld. Vervolgens rolt hij zich ontspannen op zijn zij, alsof zijn werk er voor nu even op zit.

‘Mogen wij mee?’ vraagt Leo aan Hans.

Ava glimlacht. Soms toch wel handig, zo’n bijdehand broertje. Zelf wist ze niet of ze dat kon vragen.

Nog voordat Hans en Eef antwoord kunnen geven, klinkt er opnieuw gemiauw. Maar niet uit het kooitje met de kat... Iedereen kijkt naar Ava. Ze schrikt en grijpt vlug naar haar jaszak. Het is de beltoon van haar telefoon die afgaat.

‘Ava!’ schalt de stem van haar moeder door de luidspreker. ‘Waar zitten jullie?! Waarom zijn jullie niet op school?!’

3

Ava slikt en houdt haar telefoon een stukje van haar oor af. Vlug grijnst ze naar het ambulancepersoneel, alsof ze alles onder controle heeft.

‘Weet je wel hoe bezorgd ik was toen de school belde dat jullie daar nooit zijn aangekomen?!’ roept Ava’s moeder. ‘Heb je enig idee wat ik me allemaal in mijn hoofd haalde? Wat er wel niet met jullie gebeurd kon zijn?!’

‘Alles is oké, hoor,’ probeert Ava ook haar moeder gerust te stellen. Ondertussen denkt ze razendsnel na. Haar moeder houdt niet van katten. Ze zal waarschijnlijk niet begrijpen dat Ava het redden van de poes belangrijker vond dan op tijd op school komen.

‘Waar zijn jullie?’ gaat haar moeder verder. ‘Wat is er gebeurd?!’

De vragen volgen elkaar op, nog voordat Ava iets kan zeggen. Dat komt eigenlijk wel goed uit. Ava draait zich een stukje weg van Leo en het ambulancepersoneel zodat ze ongezien met haar ogen kan rollen. Ze moet het maar even aanhoren, want ze heeft inmiddels een plan.

‘Mam, rustig maar,’ zegt Ava zachtjes. Ze loopt wat verder

weg van de ambulance zodat Leo, Eef en Hans haar niet meer kunnen horen. ‘We hebben een leuke band gekregen onderweg naar school. We zijn samen naar de fietsenmaker gelopen om de band te laten plakken. Daar zijn we nu nog steeds.’

Er klinkt een zucht van opluchting aan de andere kant van de lijn. ‘Waarom heb je de school dan niet even gebeld?’ vraagt Ava’s moeder vervolgens gehaast.

Goed punt, denkt Ava.

Ondertussen klinkt er geroezemoes op de achtergrond. Ava’s moeder werkt bij een groot advocatenkantoor in het centrum van de stad. Ze heeft het altijd net iets te druk, daarom is ze vaak zo gestrest.

‘Sorry mam, daar hebben we niet aan gedacht,’ zegt Ava. ‘We zullen...’ *PIEP*. Ava wordt ruw onderbroken door een harde pieptoon.

‘Ava?’ zegt haar moeder aarzelend. *Piep*. ‘Ava, sorry, ik krijg een andere lijn...’ *Piep*. ‘Ik bel je vanmiddag nog even...’ *Piep*. ‘... terug, oké? Loop maar vlug naar...’ *Piep*. ‘... school. Die fiets komt later wel.’ *Piep*. Klik.

Haar moeder hangt op: probleem één opgelost. Nu de school nog, maar eerst de kater.

‘Alles in orde?’ vraagt Eef als Ava weer bij de dierenambulance is.

Ava knikt. ‘Ja hoor, niks aan de hand.’

Hans kijkt op zijn horloge. 'Horen jullie eigenlijk niet op school te zitten?'

Ava wordt een beetje rood. Leo opent zijn mond om antwoord te geven, maar Ava is hem voor.

'We, ehm... We hebben al doorgegeven dat we wat later zijn,' liegt Ava.

Eef en Hans kijken elkaar kort aan.

'Weet je wat,' zegt Eef, 'we geven jullie wel even een lift.'

Leo kijkt blij, maar Ava krijgt een knoop in haar maag. Ze was veel liever meegegaan naar het dierenasiel. Ze heeft sterk het gevoel dat ze de kat niet uit het oog moet verliezen.

'Is het ver?' vraagt Hans, terwijl hij de achterdeuren van de ambulance sluit.

'Nee hoor,' zegt Ava teleurgesteld, 'die kant op,' en ze wijst in de richting van de school.

De hele klas van Leo kijkt met open mond toe als de dierenambulance het schoolplein op komt rijden. Leo en Ava zitten voor in de wagen, samen op één stoel geperst tussen Eef en Hans in.

Leo begint wild te zwaaien als hij zijn klasgenoten ziet en steekt Ava daarmee bijna een oog uit. Sommige kinderen zitten met hun neus tegen het raam van het klaslokaal gedrukt. Zodra de juf de ambulance ziet, loopt ze snel naar buiten.

Het is half tien, bijna tijd voor de kleine pauze.

'Stap maar gauw uit,' zegt Hans. 'Wij moeten door naar het asiel. We willen de kater niet te lang laten wachten.'

Ava knikt en Eef doet de deur open. Leo klimt van zijn stoel en rent het plein op naar de juf. Ava treuzelt, ze pakt langzaam haar tas en zet hem dan weer neer. Ze wil helemaal niet uitstappen.

'Meneer eh... Hans?' begint ze voorzichtig.

'Ja?'

'Kan ik de kat nog een keer komen opzoeken?'

Hans glimlacht. 'Dat denk ik wel, hoor.'

Ava knikt. De knoop in haar maag voelt al iets lossler.

'Weet je wat?' zegt Hans. 'Ik geef jouw naam wel door als we de kater bij het asiel afgeven. Dan weten ze ervan af.'

Ava haalt opgelucht adem en knikt. Ze pakt haar rugtas op en stapt uit de dierenambulance.

4

De rest van de dag is Ava een beetje afwezig. Zouden ze de kater in een kooi met tralies hebben gezet? vraagt ze zich af. Heeft hij echt pijn aan zijn achterpoot en moet hij dan geopereerd worden? Zouden ze zijn baasje nog vinden? Ze hoopt van niet. Misschien maakt ze dan een kans om de kat zelf te houden...

‘Wat denk jij, Ava?’

Het duurt even voordat de stem van de juf Ava’s oren bereikt. Vervolgens duurt het nog langer voordat ze doorheeft dat de juf haar iets vraagt. De hele klas zit

haar aan te gapen. Ava was zo in gedachten verzonken, al het geluid in het klaslokaal was naar de achtergrond verdwenen. Alsof het volume van de wereld even uitstond.

‘Ava?’ herhaalt de juf.

‘Eh...’

‘Zeg het maar,’ zegt juf Sarah ietwat ongeduldig.

Ava tuurt naar het schoolbord in de hoop daar iets nuttigs te zien. Iets wat haar van pas kan komen bij het verzinnen van een antwoord. Bij voorkeur een antwoord dat ook nog ergens op slaat. Op het bord ziet ze dat juf Sarah bezig is met de uitleg van een nieuwe les digitale vaardigheden. Ava’s lievelingsvak nog wel. Ze bijt op het puntje van haar duimnagel. Had ze nou maar geluisterd.

‘Ik, eh...’

‘Dat dacht ik al,’ zegt juf Sarah, terwijl ze haar armen demonstratief over elkaar vouwt. ‘Jij zat niet op te letten, hè? Waar zat je met je gedachten? Deel het maar met de klas dan, als het zo belangrijk was.’

Juf Sarah perst haar lippen samen in een soort tuitje, dat doet ze altijd als ze vindt dat ze gelijk heeft. Ze lijkt dan een beetje op een vis, een strenge vis met te veel lippenstift op.

‘Nou, komt er nog wat van?’ Juf Sarah zet een stapje naar voren en tikt met haar voet op de vloer. Daardoor ziet Ava ineens wat zojuist nog achter de schouder van de juf verborgen bleef.

‘Scratch,’ mompelt Ava, terwijl ze naar het plaatje op het

bord kijkt. De rode kater! Nu ze het plaatje ziet, weet Ava ineens hoe de kat moet heten. Scratch is de naam van het programma waarmee de hele klas leert programmeren. De mascotte ervan is een rode kater.

‘Scratch ja, heel goed,’ zegt juf Sarah sarcastisch. De klas gniffelt. Ava zakt van schaamte een stukje onderuit op haar stoel. ‘Maar dat is nog geen antwoord op mijn vraag, hè?’ zegt de juf hoofdschuddend. ‘Van nu af aan graag bij de les blijven, Ava.’

Ava bijt bozig op haar nagel.

Juf Sarah klap in haar handen en kijkt rond. ‘Wie weet het wel?’

Ava ziet dat meerdere kinderen hun hand opsteken. Sophie niet, gelukkig, Sophie glimlacht geruststellend naar Ava.

‘Sorry,’ fluistert Sophie. ‘Ik wist het antwoord niet, anders had ik het je wel voorgezegd.’

Ava glimlacht terug, Sophie kan er niks aan doen. Zij is weer goed in andere dingen, hoofdrekenen en gym bijvoorbeeld. Als ze zelf had opgelet, had Ava het antwoord zeker geweten. Ze is de beste van de klas in digitale vaardigheden en gek op alles wat met computers en internet te maken heeft.

Twee rijen achter Ava en Sophie steekt Tommy demonstratief zijn hand op. Hij zit op het puntje van zijn stoel en doet overdreven hard zijn best om gezien te worden door de juf. Ava trekt haar wenkbrauwen op. Tommy slooft zich nooit uit, hij kijkt altijd af bij anderen.

‘Ja, zeg het maar, Tommy?’

‘X wordt groter,’ zegt hij.

‘Juist,’ zegt de juf jubelend. ‘Heel goed, Tommy!’

Juf Sarah voert het antwoord in op het bord.

Zodra ze met haar rug naar de klas toe staat, gluurt Tommy naar Ava. Hij knijpt zijn ogen tot geniepige splé-tjes en grijnst gemeen. Heel even maar. Als de juf zich weer naar de klas toe draait, kijkt hij weer voor zich.

‘Is het zo duidelijk voor iedereen?’ vraagt juf Sarah. Er wordt hier en daar geknikt. ‘Ook voor jou, Ava?’ vraagt de juf nadrukkelijk.

Ava voelt dat haar hele lijf warm wordt. Het gevoel kruipt omhoog en kleurt haar wangen. ‘Ja hoor,’ zegt ze zacht.

‘Mooi zo,’ zegt juf Sarah. ‘Dan mogen jullie nu zelfstandig verder werken.’

Eindelijk gaat de bel. Dit was echt de langste schooldag ooit, denkt Ava als ze haar jas van de kapstok grist. Ze is als eerste buiten en steekt vlug het schoolplein over. Eenmaal bij Leo’s gebouw ziet ze een hele stroom onderbouwers naar buiten stommelen. Leo is nergens te bekennen.

Ava wurmt zich tussen de kinderen door en loopt naar binnen. Daar is hij, bij de kapstok. Leo staat te kletsen met buurjongetje Mees. Hij merkt Ava pas op als ze vlak achter hem staat.

Ava schraapt haar keel. 'Leo, kom je?'
'O, hoi,' zegt hij en hij draait zich direct weer om naar zijn vriend. 'Mag ik bij Mees spelen vanmiddag?' vraagt hij dan.

Ava fronst en kijkt haar broertje verbaasd aan. 'Serieus...?'

'Waarom niet?' Leo snapt er niks van.

'Ben je niet benieuwd hoe het met de kat is?' vraagt Ava ongelovig. Ze kan zich er weinig bij voorstellen, ze heeft de hele dag aan bijna niks anders kunnen denken.

'O ja,' zegt Leo traag. Hij kijkt naar Mees. 'Sorry, ik kan toch niet.' Leo zwaait naar Mees en sleept zijn jas over de grond richting de uitgang van de school.

'Dahag, Mees!' zegt Ava in het voorbijgaan. 'Volgende keer komt Leo weer spelen.'

Mees blijft een beetje beteuterd achter bij de lege kapstok.

'Gaan we naar het asiel?' vraagt Leo als ze eenmaal buiten zijn.

Ava knikt. 'Ik denk dat we meer kans maken om de kat te houden als we meteen langgaan. Maar we moeten eerst mijn fiets ophalen, weet je nog?'

'Oké.' Leo trekt zijn jas aan en doet zijn rugzak om. Samen lopen ze het schoolplein af. Op naar de brug waar ze Ava's fiets vanmorgen hebben achtergelaten.

5

De fiets staat nog precies op dezelfde plek, keurig op slot tegen de leuning van de brug.

Ava loopt ernaartoe. 'Spring maar snel achterop. We moeten eerder thuis zijn dan papa en het is best wel ver fietsen naar het asiel,' zegt ze.

'Hoe laat komt hij thuis vandaag?' vraagt Leo.

'Hij is om vier uur vrij, dus op z'n vroegst om kwart over vier,' antwoordt Ava.

Dat geeft Ava en Leo anderhalf uur om ongemerkt naar het asiel te gaan en weer op tijd thuis te zijn. Maar met hun vader weet je het nooit helemaal zeker. Hij werkt als systeembeheerder op een hogeschool en is zo verstrooid, dat het maar zo kan zijn dat hij een uur vroeger of later thuis is.

Ava's moeder maakt lange dagen op het advocatenkantoor en is vaak pas na half acht thuis. Zeker nu ze zo druk is met die grote nieuwe zaak, waar ze tijdens het eten steeds over praat. Over haar hoeven ze zich voorlopig dus geen zorgen te maken.

